

наскоро се помина. И кученцето ми имаше сжщитѣ зелени умни очи. Още щомъ ме погледнѣше и разбираше какво искамъ да направя.

Вече си играехме съ него на двора, гонѣше пѣтлитѣ и патицитѣ по кѣра.

Започна и на улицата да излиза. Често ме изпращаше до училището. Като стигахъ до високата камена ограда, викахъ подире му строго:

— Дорко, маршъ . . . Дома!

Тутакси свиваше опашката си между краката и се опжтваше право въ кжщи. После къмъ обѣдъ идваше да ме посрѣщне.

Една зимна вечеръ татко много закъснѣ. Отъ сутриньта бѣше отишелъ на пазаръ, и толкова да се забави! Мама се безпокоеше. А вѣнъ виеше снѣжна виелица.

— Ахъ, това никога не се е случвало съ него! — казваше мама. И сълзи се показаха по очитѣ ѝ.

Дорко я погледна и сякашъ разбра тревогата ѝ. Застана до вратата, задраска по нея и започна да скимти.

— Какво искашъ? Да излѣзешъ ли? — попитахъ азъ.

Отворихъ му вратата. Грабнахъ палтото и шапката си.

— Хайде, Дорко, да вървимъ! Щомъ е съ другаръ човѣкъ не го е страхъ.

А моятъ другаръ бѣше Дорко. Кжщата ни бѣше на края на селото и веднага се озовахме на кѣра. Ала отъ вѣтъра и снѣжната виелица нищо се не виждаше. Повървѣхме малко изъ виелицата и спрѣхме. Сега на кжде? Невъзможно бѣше повече да се върви. Исахъ да се върна. А Дорко не се подчини, продължаваше да върви напредъ. Можехъ ли да го изоставя? Въ това време кучето залая. Разбрахъ, че има нѣкой наблизю. Провикнахъ се. Отвърна ми познатъ гласъ. Сърдцето ми трепна отъ радостъ.

— Тааткооо, таткоо . . . Ти ли си и?

— Азъ, ами . . . Брей, не се вижда отъ виелицата му пуста! А дълго съмъ обикалялъ тука. Добре, че се обади Дорко. Надушилъ е . . . Браво! — И татко съ благодарностъ погали кучето.

Дорко се заврѣ въ краката му и радостно заскимтѣ.

Панчо Михайловъ